

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa — Juízo Local Cível de Lisboa — Juiz 18 (Portugalia) w dniu 31 stycznia 2019 r. — LE/Transportes Aéreos Portugueses, SA

(Sprawa C-74/19)

(2019/C 148/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa — Juízo Local Cível de Lisboa — Juiz 18

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LE

Strona pozwana: Transportes Aéreos Portugueses, SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakresem pojęcia „nadzwyczajnych okoliczności”, o którym mowa w motywie 14 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾, można objąć okoliczność, iż jeden pasażer w trakcie danego lotu gryzł innych pasażerów i atakował załogę, która usiłowała go uspokoić, w sposób, który uzasadniał zdaniem dowódcy lotu zmianę trasy lotu w kierunku najbliższego lotniska w celu wysadzenia tego pasażera i jego bagażu, co spowodowało opóźnienie lotu w jego miejscu docelowym?
- 2) Czy „nadzwyczajna okoliczność” zaistniała w trakcie bezpośrednio poprzedzającego lotu obsługiwanego przez ten sam statek powietrzny ma znaczenie dla wyłączenia odpowiedzialności przedsiębiorstwa lotniczego w związku z opóźnieniem wylotu owego statku powietrznego w lot powrotny, na który wpuszczony został na pokład pasażer dochodzący odszkodowania, powód w rozpatrywanej sprawie?
- 3) Czy dojście przez pozwanego przewoźnika lotniczego do wniosku, zgodnie z którym wysłanie innego statku powietrznego nie doprowadziłyby do uniknięcia zaistniałego już opóźnienia i tym samym przekierowania przesiadającego się pasażera, powoda w rozpatrywanej sprawie, na lot zaplanowany na dzień następny, ponieważ ów przewoźnik, pozwany w rozpatrywanej sprawie, wykonuje jedynie jeden lot dziennie do miejsca docelowego wybranego przez pasażera oznacza, że przewoźnik lotniczy, pozwany w rozpatrywanej sprawie, przedsięwziął wszelkie rozsądne środki w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004, choć mimo wszystko nie było możliwe uniknięcie zaistniałego opóźnienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz. U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 4 lutego 2019 r. — E.E.

(Sprawa C-80/19)

(2019/C 148/18)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.E.

Pozostali uczestnicy postępowania: notariusz z czwartej kancelarii notarialnej miasta Kowna, K.D.E.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sytuację taką jak występująca w rozpoznawanej sprawie, w której obywatelka miała miejsce zwykłego pobytu w dniu śmierci ewentualnie w innym państwie członkowskim, ale w każdym razie nigdy nie zerwała więzi z ojczyzną i przed śmiercią między innymi sporządziła testament na Litwie, pozostawiając całość swojego majątku spadkobiercy będącemu obywatelem Litwy, natomiast w chwili otwarcia spadku ustalono, że w skład masy spadkowej wchodzi wyłącznie nieruchomość położona jedynie na Litwie, zaś obywatel innego państwa członkowskiego będący pozostającym przy życiu współmałżonkiem spadkodawczyni wyraził wprost zamiar zrzeczenia się wszelkich roszczeń do spadku po zmarłej, nie uczestniczył w postępowaniu sądowym prowadzonym na Litwie i poddał się jurysdykcji sądów litewskich oraz stosowaniu prawa litewskiego, należy uznać za sprawę spadkową mającą skutki transgraniczne w rozumieniu rozporządzenia nr 650/2012, do której należy stosować to rozporządzenie?
- 2) Czy litewskiego notariusza, który dokonuje otwarcia sprawy spadkowej, wydaje poświadczenie prawa do dziedziczenia i podejmuje inne czynności konieczne do potwierdzenia przez spadkobiercę jego praw, należy uznawać za „sąd” w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 650/2012⁽¹⁾, mając na względzie, że przy dokonywaniu tych czynności notariusze przestrzegają zasad bezstronności i niezależności, ich decyzje są wiążące dla nich samych lub dla organów sądowych, a ich czynności mogą być przedmiotem postępowania sądowego?
- 3) Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie jest twierdząca, czy poświadczenia prawa do dziedziczenia wydawane przez litewskich notariuszy należy uznawać za orzeczenia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 650/2012 i czy należy z tego względu ustalić jurysdykcję na potrzeby ich wydawania?
- 4) Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie jest przecząca, czy przepisy art. 4 i 59 rozporządzenia nr 650/2012 (łącznie lub oddzielnie, lecz bez ograniczenia do tych artykułów) należy interpretować w ten sposób, że notariusze litewscy są uprawnieni do wydawania poświadczeń prawa do dziedziczenia bez konieczności przestrzegania ogólnych zasad dotyczących jurysdykcji, a poświadczenia te będą uznane za dokumenty urzędowe, które mogą wywoływać skutki prawne w innych państwach członkowskich?
- 5) Czy art. 4 rozporządzenia nr 650/2012 (lub inne przepisy tego rozporządzenia) należy interpretować w ten sposób, że miejsce zwykłego pobytu zmarłego można ustalić tylko w jednym, konkretnym państwie członkowskim?
- 6) Czy przepisy art. 4, 5, 7 i 22 rozporządzenia nr 650/2012 (łącznie lub oddzielnie, lecz bez ograniczenia do tych artykułów) należy interpretować i stosować w taki sposób, że w niniejszej sprawie w świetle faktów przedstawionych w pytaniu pierwszym należy uznać, iż zainteresowane strony zgodziły się na jurysdykcję sądów litewskich i stosowanie prawa litewskiego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego (Dz.U. 2012, L 201, s. 107).